

Danish University Colleges

Stok, gulerod og det vi ikke taler om

Jerg, Kim

Published in:
Drama & Teater

Publication date:
2017

Document Version
Også kaldet Forlagets PDF

[Link to publication](#)

Citation for pulished version (APA):
Jerg, K. (2017). Stok, gulerod og det vi ikke taler om. *Drama & Teater*, (1), 3.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Download policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Stok, gulerod og det vi ikke taler om

Af Kim Jerg – Foto: Gísli Dúa, fra forestillingen Morph, Aarhus Teater

Ministerbesøg. Hvad skal vi tale om? Dannelse!

Fint, tænker jeg, og brygger på et spørgsmål: Hvilken opfattelse af dannelsesbegrebet går vi egentlig ud fra? Hvilke aspekter af begrebet lægger vi hver især vægt på? Kan vi blive enige om hvad der er vigtigst?

Intet af det fik jeg desværre afklaret, for der var også lige en anden dagsorden.

I begyndelsen af maj var uddannelses- og forskningsminister Søren Pind på roadshow. Hen over en uge besøgte han adskillige uddannelsessteder. UC SYD Campus Aabenraa der fra august huser sygeplejerske-, socialrådgiver- og pædagoguddannelse, var den første station på touren.

Dannelse var ganske rigtigt det han ønskede at drøfte, men mest med de studerende. Efter et timelangt debatmøde med ledelsens tilstedeværelse, hvor jeg godt gad være flue på væggen, forlod de studerende lokalet, hvorefter personalet – underviserne – entrede det. Samtidig skiftede dagsorden, og det var det jeg ikke var godt nok forberedt på; det skulle handle om kvalitet.

Hvad er kvalitet i uddannelser? Kan man måle det? Kan det gøres til genstand for måden hvorpå institutioner får bevillinger? Hmm... En klog mand i forsamlingen sagde at effekten af undervisning påviseligt kan måles, det er der masser af forskning der peger på. Ministeren citerede en anden klog mand for at have sagt det modsatte. Og dermed fik vi ikke noget endeligt svar på hvad kvalitet er, og hvordan man måler den.

Også bagefter gik snakken. Nogle spurgte sig selv om der skulle differencieres mellem uddannelser. Tja, er der flere penge, mere prestige i en jordemoder end en lærer? Skal de begge betegnes en slags fødselshjælpere? Andre ræsonnerede at det ministeren efterspurgte, måske kunne koges ned til karakterer ved de afsluttende prøver. Eksterne censorer sætter tal på præstationerne.

Og hvad indebærer den mulighed? Skal man i så fald have tal for den studerendes indgangsniveau for at påvise at uddannelsen har haft betydning, og at den studerende har lært noget undervejs? Se landsgennemsnittet for studenter, sam-

KIM JERG

■ Lektor i drama ved University College Syddanmark i Kolding
■ Dramaturg og Master i Børne- & Ungdomskultur

menholdt med dimitterende professionsbachelorer? Men hvordan hænger det sammen med at læringsmiljøet vitterligt er afgørende betingelse for det der sker?

Før det bliver afklaret om ministeren kan bruge de foreliggende instrumenter, eller han vil indføre nye styringsinstrumenter på toppen af de eksisterende, melder et helt andet spørgsmål sig. Kan man tale dannelse og samtidig insistere på at måle output præcist? Jo mere jeg kommer på afstand af mødet, forekommer det mig at de to afdelinger mødet blev holdt i, handlede om hhv. gulerod og stok. Holdt fast i dannelsesidealene, fokuser på den studerendes læreprocesser, så mangfoldige og forskellige de er fra hinanden. Men, ikke nok med det. Tving samtidig den studerende til at gennemføre på normeret tid med tilstedeværelsespligt og efter indiskutable kvalitetskriterier. Hænger det sammen? Det gør det måske.

Samtidig er der noget helt andet der ikke hænger sammen. Det er det komplet absurde i at der var noget vigtigt vi ikke fik talt om: det såkaldte omprioriteringsbidrag. I den offentlige sektor skæres der 2% om året af de aktuelle budgetter, svarende til omkring 10% over fire år. Det er måske det største velfærdsdræn nogen sinde der går for sig i disse år. Men det taler vi ikke om.

